

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Piedalieties, lai sagatavotos Kristus atgriešanās dienai

Elders Stīvens D. Šamvejs
no Septiņdesmitajiem

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In "the majesty of this moment," as God's kingdom expands and temples dot the earth,

Aicinājumi un citi veidi, kā mēs veicam Dieva darbu, unikālā veidā sagatavo mūs satikt Glābēju.

Pirms dažiem mēnešiem es stāvēju koridorā, kad man garām gāja elders Nils L. Andersens. Es biju tikko aicināts par Augstāko pilnvaroto. Iespējams, uztvēris manas neiederšanās sajūtas, viņš pasmaidīja un teica: „Izskatās, ka te ir kāds, kuram nav ne jausmas, ko viņš dara.”

Un es nodomāju: „Lūk, patiess pravietis un gaišrēģis.”

Elders Andersens tad nočukstēja: „Neuztraucieties, elder Šamvej. Kļūs labāk — pēc pieciem vai sešiem gadiem.”

Vai esat kādreiz aizdomājušies, kādēļ mūs lūdz paveikt darbus Dieva valstībā, kas šķiet pāri mūsu spējām? Vai esat jautājuši, kāpēc mums Baznīcā vispār ir vajadzīgi aicinājumi, kad dzīve jau tā ir prasīga? Es esmu.

Un atbildi es saņēmu vispārējā konferencē, kad prezidents Rasels M. Nelsons sacīja: „Tagad ir pienācis laiks jums un man sagatavoties mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai.” Kad prezidents Nelsons bija izteicis šos vārdus, Gars man mācīja, ka, piedaloties Dieva darbā, mēs sagatavojamies paši un sagatavojam citus Kristus atgriešanās dienai. Tā Kunga apsolījums mūs pārliecina, ka aicinājumi, kalpošana, kalpošana templī, sekošana pamudinājumiem un citi veidi, kā mēs veicam Dieva darbu, unikālā veidā sagatavo mūs satikt Glābēju.

Dievs ir apmierināts, kad mēs iesaistāties Viņa darbā

Šī brīža varenībā, Dieva valstībai paplašinoties un templiem esot visā pasaulē, pieaug vāja-

there is a growing need for willing souls to engage in God's work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God "delights to honor [you for serving Him] in righteousness." He promises, "Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory." When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn't quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ's Return

We engage in God's work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, "For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing." Let me share three principles that teach how our participation in God's work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward "the measure of [our] creation."

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, "It was good." He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God's eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into

dzība pēc dvēselēm, kuras vēlas iesaistīties Dieva darbā. Nesavtīga kalpošana ir Kristus mācekļības būtība. Taču kalpošana reti kad ir ērta. Tāpēc es apbrīnoju jūs, mācekļus, kā arī mūsu dārgos misionārus, kas ievēro derības un atliek malā savas vēlmes un izaicinājumus, lai pašaieliedzīgi kalpotu Dievam un tādējādi — Viņa bērniem. Dievs „prieņājas pagodināt [jūs par kalpošanu Viņam] taisnībā”. Viņš apsola: „Liela būs [jūsu] alga un mūžīga būs [jūsu] slava.” Kad mēs sakām „jā” kalpošanai, mēs sakām „jā” Jēzum Kristum. Un, kad mēs sakām „jā” Jēzum Kristum, mēs sakām „jā” vispārpilnīgākajai dzīvei, kāda vien iespējama.

Es šo mācībstundu apguvu, strādājot un studējot ķīmisko tehnoloģiju koledžā. Mani palūdza būt par aktivitāšu plānotāju neprecēto bīskapijā. Šis aicinājums man bija kā murgs. Tomēr es piekritu, un sākumā tas bija grūti. Tad vienā pasākumā kādu skaistu meiteni aizrāva tas, kā es pasniedzu saldējumu. Viņa atgriezās trīs reizes cerībā pievērst manu uzmanību. Mēs iemīlējāmies, un jau pēc divām nedēļām viņa izteica man bildinājumu. Nu, iespējams, tas nebija gluži tik ātri, un es biju tas, kurš izteica bildinājumu, bet patiesībā man ir bail iedomāties, ka es būtu palaidis garām Heidiju, ja šim aicinājumam būtu pateicis „nē”.

Mūsu dalība ir sagatavošanās Kristus atgriešanās dienai

Mēs iesaistāmies Dieva darbā nevis tāpēc, ka mēs esam vajadzīgi Dievam, bet gan tāpēc, ka mums ir vajadzīgs Dievs un Viņa varenās svētības. Viņš apsola: „Jo lūk, Es svētīšu visus tos, kas strādā Manā vīna dārzā, ar varenu svētību.” Ļaujiet man dalīties trīs principos, kas māca, kā mūsu dalība Dieva darbā svētī mūs un palīdz mums sagatavoties satikt Glābēju.

Pirmkārt, piedaloties mēs virzāmies uz „savas radišanas mērķi”.

Par šo modeli mēs uzzinām no stāsta par Radišanu. Pēc katras darba dienas Dievs atzina, ka paveiktais ir labs. Viņš nesacīja, ka darbs ir pabeigts vai arī ka tas ir pilnīgs. Taču Viņš teica, ka katru dienu ir vērojams progress un Dieva skatījumā tas ir labi!

Aicinājumi nenosaka vai neapstiprina personas vērtību vai cienīgumu. Drīzāk, strādājot kopā ar Dievu — lai ko Viņš arī prasītu mums paveikt

the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

—, mēs izaugam līdz mūsu radišanas mērķim.

Dievs priecājas par mūsu panākumiem, un arī mums vajadzētu priecāties, pat ja mums vēl ir daudz darāmā. Dažkārt mums var pietrūkt spēka vai līdzekļu, lai kalpotu kādā aicinājumā. Tomēr mēs varam iesaistīties šajā darbā un aizsargāt savas liecības, izmantojot tādas jēgpilnus veidus kā lūgšanu un Svēto Rakstu studēšanu. Mūsu mīlošais Debesu Tēvs mūs nenosoda, ja mēs vēlamies, bet nespējam kalpot.

Otrkārt, kalpošana pārveido mūsu mājas un draudzes par svētām vietām, kur mēs varam vingrināties dzīvot saskaņā ar derībām.

Piemēram, mūsu derība — vienmēr atcerēties Kristu — tiek noslēgta individuāli, bet tā tiek īstenota, kad mēs kalpojam citiem. Aicinājumi dāvā mums iespējas nest citam cita nastas un tā piepildīt Kristus likumu. Kad mēs kalpojam tāpēc, ka mīlam Dievu un vēlamies dzīvot saskaņā ar savām derībām, kalpošana, kas šķiet grūta un nogurdinoša, kļūst priekpilna un pārveidojoša.

Priekšraksti mūs neglābj tāpēc, ka tie izpilda kāda debesu saraksta punktus. Drīzāk, kad mēs dzīvojam saskaņā ar derībām, kas saistītas ar šiem priekšrakstiem, mēs kļūstam par tādiem cilvēkiem, kuri vēlas būt Dieva klātbūtnē. Šī izpratne palīdz pārvarēt vilcināšanos kalpot vai izvēli nekalpot. Mūsu gatavošanās satikt Jēzu Kristu paātrinās, kad mēs pārstājam jautāt, ko Dievs atļaus, un sākam jautāt, ko Dievs vēlētos.

Treškārt, iesaistīšanās Dieva darbā palīdz mums saņemt Dieva žēlastības dāvanu un sajūst lielāku Viņa mīlestību.

Mēs nesaņemam finansiālu atlīdzību par kalpošanu. Tā vietā Svētie Raksti māca, ka „par savām pūlēm [mēs saņemsim] Dieva labvēlību, lai [mēs] varētu kļūt stipri Garā, esot ar zināšanām par Dievu, [un] varētu mācīt ar Dieva spēku un pilnvarām”. Tas ir ļoti izdevīgs darījums!

Pateicoties Dieva žēlastībai, mūsu spēja vai nespēja nespēlē izšķirošu lomu aicinājuma izteikšanai vai pieņemšanai. Lai piedalītos Dieva darbā, Dievs no mums negaida ne pilnīgu sniegumu, ne izcilu talantu. Ja tas tā nebūtu, tad ķēniņiene Estere nebūtu izglābusi savu tautu, Pēteris nebūtu vadījis agrīno Baznīcu un Džozefs Smits nebūtu bijis Atjaunošanas praviets.

Kad mēs rīkojamies ticībā, lai paveiktu kaut ko, kas pārsniedz mūsu spējas, atklājas mūsu vājums. Tas nekad nav ērti, taču ir nepieciešams „zināt, ka tas ir pateicoties [Dieva] labvēlībai, ... ka mums ir spēks darīt šīs lietas”.

We will fall many times as we engage in God's work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God's grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to "be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ]."

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be "Who did you bring with you?" - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God's work to help them prepare for Christ's return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Iesaistoties Dieva darbā, mums daudzkārt nāksies pakrist. Bet mūsu centienos Jēzus Kristus mūs noķer. Viņš pamazām mūs paceļ, lai piedzīvotu glābšanu no neveiksmēm un bailēm un no sajūtas, ka mēs nekad nebūsim pietiekami labi. Kad mēs veltām savas niecīgās, bet labākās pūles, Dievs tās pavairo. Kad mēs uzupurējamies Jēzus Kristus labā, Viņš iesvēta mūs. Tas ir Dieva žēlastības pārveidojošais spēks. Kalpojot mēs pieaugam žēlastībā, līdz esam sagatavojušies, lai „tiktu Tēva pacelti, lai stātos [Jēzus Kristus] priekšā”.

Palīdziet citiem saņemt un priecāties par aicinājumu dāvanu

Es nezinu visu, ko Glābējs man jautās, kad es stāvēšu Viņa priekšā, bet, iespējams, viens no jautājumiem būs: „Ko tu atvedi sev līdzi?” Aicinājumi ir svētas dāvanas no mīlošā Debesu Tēva, lai palīdzētu vest citus sev līdzi pie Jēzus Kristus. Tādēļ es aicinu vadītājus un ikvienu no mums apzinātāk meklēt tos, kuriem nav aicinājuma. Mudiniet un palīdziet viņiem iesaistīties Dieva darbā, lai palīdzētu viņiem sagatavoties Kristus atnākšanai.

Džons nebija aktīvi iesaistījies Baznīcas dzīvē, kad viņu apmeklēja bīskaps un teica, ka Tas Kungs viņam ir sagatavojis darbu. Viņš aicināja Džonu atmet smēķēšanu. Lai gan Džons to vairākkārt bija mēģinājis, šoreiz viņš juta, ka viņam palīdz kāds nepieredzēts spēks.

Pēc trim nedēļām pie Džona ieradās stabā prezidents. Viņš aicināja Džonu kalpot bīskapībā. Džons jutās satriekts. Viņš pastāstīja stabā prezidentam, ka tikko bija atmetis smēķēšanu. Ja tas nozīmēja, ka viņam būs jāatsakās no tradīcijas — svētdienās apmeklēt profesionālā amerikāņu futbola spēles, tad tas ir pārāk daudz prasīts. Stabā prezidenta iedvesmotā atbilde bija vienkārša: „Džon, ne es tevi lūdzu, bet Tas Kungs.”

Uz to Džons atbildēja: „Ja tas tā ir, tad es kalpošu.”

Džons man pastāstīja, ka šie upuri, lai kalpotu, bija garīgie pagriezienu punkti viņam un viņa ģimenei.

Es prātoju, vai mūs neietekmē kāda aklā zona, kad mēs neizsakām aicinājumus cilvēkiem, kuri mūsu mirstīgajam skatam šķiet maz ticami vai necienīgi. Vai varbūt mums vairāk rūp izpildījuma kultūra, nevis progresēšanas doktrīna, kad neievērojam, kā Glābējs vairo spējas maz ticamajos un sevi nepierādījušajos, dodot viņiem iespējas kalpot.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

Elders Deivids A. Bednārs māca, cik svarīgs ir Svētajos Rakstos dotais pilnvarojums — „ļaut katrai [sievietei un] vīrietim mācīties savu pienākumu un darboties”. Vai mēs to darām? Kad vadītāji un vecāki ļauj citiem mācīties un rīkoties pašiem, viņi uzplaukst un attīstās. Lai gan vieglākais ceļš varētu būt — dot uzticīgajiem locekļiem otru aicinājumu, daudz labāks ceļš ir aicināt maz ticamos kalpot un ļaut viņiem mācīties un augt.

Ja Kristus būtu fiziski šeit, Viņš apmeklētu slimos, mācītu svētdienas skolas klasē, būtu līdzās jaunajai sievietei, kam salauzta sirds, un svētītu bērnus. Viņš var paveikt Savu darbu. Bet Viņš dzīvo pēc principa — ļaut mums rīkoties un mācīties, tāpēc Viņš sūta mūs Savā vietā.

Iesaistoties Dieva darbā, iegūstamas arī „tiesības, privilēģija un pienākums — pārstāvēt To Kungu [Jēzu Kristu]”. Kad mēs kalpojam, lai cildinātu Kristu, nevis sevi, mūsu kalpošana kļūst priekpilna. Kad cilvēki pēc mūsu vadītās nodarbības, tikšanās, kalpošanas apmeklējuma vai pasākuma atceras Kristu vairāk nekā mūs, tad šāds darbs spēcina.

No sirds cenšoties pārstāvēt Glābēju, mēs kļūstam Viņam līdzīgāki. Tā ir vislabākā sagatavošanās tam svētajam brīdim, kad ikviens no mums metīsies ceļos un atzīs, ka Jēzus ir Kristus, un es liecinu, ka Viņš ir, un ka prezidents Rasels M. Nelsons ir Viņa „balss ... uz zemes galiem”, lai mums palīdzētu „sagatavo[ties] ... tam, kas nāks”. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.